

Læge hente. Straks efter blev ogsaa Professor Bendix kaldt til.

Klokken seks, da Lægerne saae, at det gik mod Enden, blev der telefoneret til Frk. Evaldsen og Bjerreby. Men inden nogen af dem kom tilstede, var Dødskampen begyndt. Enslev laa med aaben Mund i en Morfindøs, der i Løbet af et Par Timer vilde glide umærkeligt over i den endelige Søvn.

I disse sidste Timer sad Bjerreby paa Sengekanten med sørgmodigt ludende Hoved. Zaun, der af sig selv var kommen og nu havde faaet Lov at slippe ind, stod bag Sengens Fodende og holdt Hatten halvt op for Ansigtet som et Gravbillede af Forfærdelse og Sorg.

Henne ved Væggen sad Frk. Evaldsen med Haanden under Hovedet. Indtil det sidste havde hun haabet paa, at hendes Ven skulde føle Trang til at række hende Haanden i et ensomt Øjeblik og mindes deres Lykkes Tid med en Tak. Men hans Tanker havde altid været andre Steder, og det var stadig Bjerreby, han spurgte efter og talte med. Han havde glemmt hende, saadan som han altid glemte den Hengivenhed, han havde misbrugt, mens han havde en saa god Hukommelse for det Fjendskab, han mødte, for de Krænkelser, der gik ud over ham selv. Og dog havde hun maattet elske ham! Mod sin Vilje havde hun maattet tjene ham under alle Ydmygelser. Og